

Mój Chrystus

*Miesięcznik parafii Jezusa Chrystusa,
Króla Wszechświata w Tczewie*

maj 2012 r.

27.05.2012 r.

Rok IV nr 31

ŻYCIORYS PIERWSZEGO BISKUPA DIECEZJI PELPLIŃSKIEJ

JANA BERNARDA SZLAGI

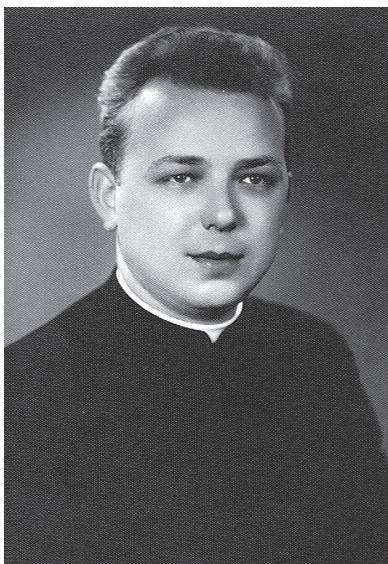
Jan Bernard Szlaga, syn Jana i Heleny z domu Ściesińskiej, urodził się 24 maja 1940 roku w Gdyni w domu przy ulicy Kurpiowskiej 13. Ochrzczony został 2 czerwca 1940 roku w kościele parafialnym Chrystusa Króla Wszechświata w Gdyni Małym Kacku.

Był najmłodszym z sześciorga rodzeństwa. Do szkoły podstawowej uczęszczał w Gdyni w latach 1947-1953. Po pierwszym roku nauczania uzyskał promocję do klasy III. Do I Komunii świętej przystąpił 26 czerwca 1949 roku w kościele parafialnym w Gdyni, a 8 października 1950 otrzymał sakrament bierzmowania z rąk bpa Bernarda Czaplińskiego.

Po ukończeniu szkoły podstawowej w 1953 roku rozpoczął naukę w szkole średniej najpierw w Collegium Leoninum w Wejherowie, a następnie w Collegium Marianum w Pelplinie.

2 czerwca 1963 roku, uzyskawszy dyspensę od wieku, przyjął święcenia kapłańskie, odprawił Mszę świętą prymicyjną w Gdyni Małym Kacku, następnie pracował jako wikariusz w Łęgu i w Jabłonowie Pomorskim.

Dnia 1 października 1965 roku rozpoczął studia specjalistyczne z zakresu biblistyki na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, gdzie w 1968 roku uzyskał tytuł magistra teologii oraz stopień licencjata teologii w zakresie nauk bi-

bliżnych. Doktorat z teologii uzyskał 25 maja 1970.

W roku akademickim 1972/73 odbył studia specjalistyczne na Papieskim Instytucie Biblijnym w Rzymie, habilitował się 6 maja 1976 na podstawie rozprawy „Nowość przymierza Chrystusowego według Listu do Hebrajczyków”.

Wicedyrektor / 1975-83/ i dyrektor / 1983-85/ Konwiktu Księży Studentów, prodziekan / 1979-81/ i dziekan /1981-84/ Wydziału Teologii KUL, prorektor KUL / 1984-88/, kapelan honorowy Jego Świątobliwości 1984, profesor WSD w Pelplinie od 1977, profesor nadzwyczajny KUL od 1983.

26 maja 1988 został powołany na biskupa pomocniczego chełmińskiego, sakrę biskupią przyjął 25 czerwca 1988. Biskupami konsekratorami byli kardynał Józef Glemp, Prymas Polski, abp Francesco Colasuonno, Nuncjusz Apostolski, bp Marian Przykucki, ordynariusz chełmiński.

Zawołanie biskupie „Parare vias Domini” „Przygotować drogi dla Pana”.

Dnia 19 marca 1992 roku Jan Bernard Szlaga został prekonizowany na pierwszego biskupa diecezjalnego pelplińskiego. Rządy w nowo powstałej diecezji pelplińskiej objął 29 marca 1992 roku. Uroczysty ingres do Bazyliki katedralnej odbył 24 maja 1992.

dokończenie na str. 2

dokończenie ze str. 1

ŻYCIORYS PIERWSZEGO BISKUPA DIECEZJI PELPLIŃSKIEJ JANA BERNARDA SZLAGI

Jako biskup diecezjalny przeprowadził reformę administracji diecezji w ramach dekanatów, ustanowił nowe parafie, poświęcał nowe kościoły, powołał do istnienia Katolicką Rozgłośnię Diecezji Pelplińskiej Radio „Głos”. Pod patronatem Biskupa przeprowadzono renowację Bazyliki katedralnej, rozpoczęto odbudowę Collegium Marianum.

Na zaproszenie Księdza Biskupa 6 czerwca 1999 przybył do Pelplina Ojciec Święty.

Ustanowił w diecezji instytucję nadzwyczajnych szafarzy Komunii świętej, a także wyświęcił pierwszego diakona stałego.

Biskup Pelpliński ks. prof. dr hab. Jan Bernard Szlaga jest honorowym obywatelem miasta Tczewa.

24 marca 2012 roku w Pelplinie odbyły się uroczyste obchody 20-lecia powstania diecezji pelplińskiej.

W niedzielę 22 kwietnia biskup Jan Bernard Szlaga trafił do szpitala w Starogardzie Gd.

Wczesnym rankiem 25 kwietnia 2012 zmarł.

Ksiądz bp Jan Bernard Szlaga wpisał się też w historię naszej parafii:

24.11.2002 - poświęcił plac pod budowę kaplicy i krzyż

23.11.2003 - w święto J.Ch.K.W- poświęcenie kaplicy

01.03.2004 - ks. bp Jan Bernard Szlaga ustanowił naszą parafię. Pierwszym proboszczem mianował ks. Janusza Gojke, obecnego budowniczego kościoła.

13.11.2005 - ks. biskup ordynariusz odprawił Mszę odpustową i poświęcił plac pod budowę kościoła oraz wybudowany „łącznik”, gdzie do dzisiaj mieszkają nasi księża.

22.11.2009 - ksiądz biskup dokonał poświęcenia kamienia węgielnego i wmurowania Aktu Erekcyjnego w mury wznoszonej świątyni.

23.03.2011 - biskup Jan Bernard Szlaga udzielił sakramentu bierzmowania naszej młodzieży, a także odwiedził jedną z rodzin naszej parafii.

Była to niestety ostatnia wizyta naszego Pasterza, który zawsze okazywał troskę i zainteresowanie naszą młodą wspólnotą, której był Ojcem.

Barbara Topolska

Uroczystościom pogrzebowym, które odbyły się w sobotę 28 kwietnia, przewodniczył abp Celestino Migliore, Nuncjusz Apostolski w Polsce, homilię wygłosił abp Henryk Muszyński, Prymas Polski- senior.

Spróbuj to przemysleć

Siedmiu synów

Ojciec miał siedmiu wspaniałych synów. Ci jednak często kłócili się ze sobą, czasami dochodziło nawet do bójek. Bardzo cierpiało z tego powodu ojcowskie serce. Tym więcej, że niektórzy źli ludzie chcieli ten brak jedności i zgody w rodzinie wykorzystać dla swoich celów.

Przed śmiercią ojciec zwołał wszystkich synów do siebie. Położył przed nimi siedem metalowych prętów związanych ze sobą. Powiedział do nich: „Temu, który pierwszy z was zegnie te pręty, dam tysiąc złotych dukatów”. Podchodzili według starszeństwa i próbowali. Wytężali swoje siły, ale żaden z nich nie potrafił zgiąć tych metalowych sztab. „Ojcze! – zaczęli wreszcie wołać – przecież to nie jest możliwe! Tego nie potrafi nikt na świecie! To przechodzi ludzkie siły!”

„To jest możliwe!” – powiedział zdecydowanie ojciec. Wstał z łoża, rozwiązał pręty i pomimo choroby i podeszłego wieku wyginał je tak, jak chciał, nie wkładając przy tym zbyt wiele wysiłku. Na koniec, kiedy odrzucił na bok ostatnią sztabę, powiedział: „Moje drogie dzieci! To winna być lekcja dla was. Z wami może się stać tak samo, jak z tymi prętami. Jak długo dla siebie będziecie życzliwi, tak długo nic złego wam się nie stanie. Póki będziecie razem, nikt was nie zwycięży. Kiedy jednak zerwiecie więzy rodzinne, wtedy każdy, bez większego wysiłku, potrafi was zniszczyć”.

Liczy się tylko miłość / bajka rosyjska /

Umierał, a mimo to myślał tylko o jednym: o swoich pieniądzach. Robił to zresztą całe życie. Ujął ostatni raz w swoje dłonie klucz do kufierka pełnego złota. Klucz ten zawsze nosił przy sobie, zawieszony na szyi. Teraz podał go słudze, aby otworzył kuferek. Pragnął nasycić swoje oczy blaskiem złota, chciał poczuć chłód tego pięknego metalu.

„Gdy umrę – rozkazywał słudze – wszystko włożysz do mojej trumny.” Sługa przysięgł, że tak zrobi.

W niebie zobaczył ów bogaty człowiek wielki stół. Stały na nim najznakomitsze potrawy. I wiecie już o co pytał? O cenę!

„Ile kosztuje chleb?” – zapytał.

„Jedną kopiejkę!” – padła odpowiedź.

„.... a kawior?” „Też jedną kopiejkę!”

„.....a szynka?” „Tylko jedną kopiejkę!”

Wszystko jest tutaj bardzo tanie! Cieszył się z tego, że tak mało będzie wydawał na jedzenie. Nałożył sobie na talerz wszystko co najlepsze i podszedł do kasy, dając jednego złotego rubla. Kasjer jednak nie chciał przyjąć jego pieniędzy,

„Dlaczego nie chcesz przyjąć moich pieniędzy?” – zawołał rozgniewany. „Tak mało się pan nauczył w ziemskim życiu? – zapytał kasjer. – Ten złoty rubel to za mało. Ja przyjmuję pieniądze, które ktoś komuś ofiarował. Pan nikomu w swoim życiu nic nie dał. Pan jest tutaj najuboższym z ubogich!”

ks. Proboszcz

Z dziedzictwa Jana Pawła II

Matka miłosierdzia

W ostatnich artykułach sięgaliśmy do encykliki „*Dives in misericordia*”. W miesiącu Maju chcemy rozważyć jak bł. Jan Paweł II przedstawia Maryję, jako Matkę Miłosierdzia.

Maryja jest równocześnie Tą, która w sposób szczególny i wyjątkowy — jak nikt inny — doświadczyła miłosierdzia, a równocześnie też w sposób wyjątkowy okupiła swój udział w objawieniu się miłosierdzia Bożego ofiarą serca. Ofiara ta jest ściśle związana z krzyżem Jej Syna, u którego stóp wypadło Jej stanąć na Kalwarii. Ofiara ta stanowi swoisty udział w tym objawieniu się miłosierdzia, czyli bezwzględnej wierności Boga dla swej miłości, dla Przymierza, jakie odwiecznie zamierzył, a w czasie zawarł z człowiekiem, z ludzkością — w tym objawieniu, które ostatecznie dokonało się przez krzyż. *Nikt tak jak Matka Ukrzyżowanego* nie doświadczył tajemnicy krzyża, owego wstrząsającego spotkania transcendentnej Bożej sprawiedliwości z miłością, owego „pocalunku”, jakiego miłosierdzie udzieliło sprawiedliwości (por. *Ps* 85 [84], 11). Nikt też tak jak Ona — Maryja — nie przyjął sercem owej tajemnicy, Boskiego zaiste wymiaru Odkupienia, która dokonała się na Kalwarii poprzez śmierć Jej Syna wraz z ofiarą macierzyńskiego serca, wraz z Jej ostatecznym *fiat*.

Maryja jest więc równocześnie Tą, która *najpełniej zna tajemnicę Bożego miłosierdzia*. Wie, ile ono kosztowało i wie, jak wielkie ono jest. W tym znaczeniu nazywamy Ją również *Matką miłosierdzia* — Matką Bożą miłosierdzia lub Matką Bożego miłosierdzia, a każdy z tych tytułów posiada swój głęboki sens teologiczny. Mówią one o tym szczególnym przysposobieniu Jej duszy, całej Jej osobowości do tego, aby widzieć poprzez zawile wydarzenia dziejów naprzód Izraela, a z kolei każdego człowieka i całej ludzkości, owo miłosierdzie, które z pokolenia na pokolenie (por. *Łk* 1, 50) staje się ich udziałem wedle odwiecznego zamierzenia Przenajświętszej Trójcy.

Nade wszystko jednak powyższe tytuły, jakie odnosimy do Bogarodzicy, mówią o Niej jako o Matce Ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego.

Jako o *Tej, która doświadczywszy miłosierdzia w sposób wyjątkowy, w takiż sposób „zasługuje” na to miłosierdzie* przez całe swoje ziemskie życie, a nade wszystko u stóp krzyża swojego Syna. Mówią o Niej wreszcie jako o *Tej, która poprzez swój ukryty, a równocześnie nieporównywalny udział w mesjańskim posłannictwie swojego Syna, w szczególny sposób została powołana do tego, ażeby przybliżyć ludziom ową miłość, jaką On przyszedł im objawić*. Miłość, która najkonkretniej potwierdza się w stosunku do tych, co cierpią, w stosunku do ubogich, pozbawionych wolności, do niewidomych, uciśnionych i grzeszników, tak jak o tym wedle słów Izajaszewego proroczo powiedział Chrystus najprzód w nazaretańskiej synagodze (por. *Łk* 4, 18), a z kolei, odpowiadając na pytanie wysłanników Jana Chrzciciela (por. *Łk* 7, 22).

Ta właśnie „miłosierna” miłość, która potwierdza się nade wszystko w zetknięciu ze złem moralnym i fizycznym, stała się w sposób szczególny i wyjątkowy udziałem serca *Tej, która była Matką Ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego* — udziałem Maryi. I nie przestaje ona w Niej i przez Nią nadal się objawiać w dziejach Kościoła i całej ludzkości. Jest to objawienie szczególnie owocne, albowiem opiera się w Bogarodzicy o szczególną podatność macierzyńskiego serca, o szczególną wrażliwość, o szczególną zdolność docierania do wszystkich, którzy tę właśnie *miłosierną miłość najłatwiej przyjmują ze strony Matki*. Jest to jedna z wielkich i życiodajnych tajemnic chrześcijaństwa, najściślej związana z tajemnicą Wcielenia.

„To zaś macierzyństwo Maryi w ekonomii łaski (jak głosi Sobór Watykański II) trwa nieustannie — poczynając od aktu zgody, którą przy zwiastowaniu wiernie wyraziła i którą zachowała bez wahania pod krzyżem aż do wiekuistego dopełnienia się zbawienia wszystkich wybranych. Albowiem wzięta do nieba, nie zaprzestała tego zbawczego zadania, lecz poprzez wielorakie swoje wstawienie ustawicznie zjednuje nam dary zbawienia wiecznego. Dzięki swej macierzyńskiej miłości opiekuje się braćmi Syna swego, pielgrzymującymi jeszcze i narażonymi na trudy i niebezpieczeństwa, póki nie zostaną doprowadzeni do szczęśliwej ojczyzny” *Dives in misericordia* 9

ks. Adam

Symbolika liturgiczna

Najświętsze Serce Jezusa – zmiłuj się nad nami

Maj był miesiącem poświęconym Matce Bożej, przez cały miesiąc oddawaliśmy cześć Bożej Rodzicielce. Natomiast czerwiec poświęcony jest ku czci Najświętszego Serca Jezusa. Kult Serca Jezusowego wprowadzi się z czasów średniowiecza; początkowo miał charakter prywatny, z czasem ogarnął szerokie rzesze społeczeństwa. Średniowieczna mistyka bar-

dzo ściśle łączyła kult Najświętszego Serca Jezusowego z nabożeństwem do Najświętszej Rany boku Jezusa. Źródłem tego nabożeństwa stał się utwór poetycki, pt. *Winy szczerp mistyczny* nieznanego autora. Mowa w nim, że właśnie w tej Ranie autor odnalazł Serce Boże, że gdy spocznie przy Nim, wówczas się już z Nim nie rozstanie.

Bardzo wczesnie zakon dominikanów przyswoił sobie nabożeństwo do zranionego boku i Serca Pana Jezusa. W piątek po oktawie Bożego Ciała, a więc w dzień, który sobie Chrystus wybrał na święto Jego Serca, dominikanie odmawiali *oficjum o Ranie boku Pana Jezusa*. Wielu świętych i błogosławionych przez wieki znalazło dla siebie w tej modlitwie źródło szczególnej radości.

Od XVII wieku nabożeństwo do Serca Pana Jezusa staje się własnością ogółu wiernych i całego Kościoła. Przyczyniło się do tego dwoje świętych: **św. Jan Eudes i św. Małgorzata Maria Alaoque**. Pierwszy działał bardziej z własnej inicjatywy, który za swoje oddanie został nazwany „*twórcą liturgicznego kultu Serca Jezusa i Maryi*”. Należy go więc uważać za ojca, tego tak miłego nam nabożeństwa. Jan Eudes postawił sobie za cel, za program swojej kapłańskiej misji: szerzenie kultu i nabożeństwa do Serca Pana Jezusa i do Serca Maryi: niezmiordowanym słowem, pismami i dziełami. Założył również w 1641 roku rodzinę zakonną ku czci dwóch serc: Serca Jezusa i Serca Maryi. W roku 1643 poleca w swoim zakonnie obchodzić uroczystości święto Najświętszego Serca Maryi (8 lutego) oraz Serca Pana Jezusa (20 października). Układał *oficjum* na te święta. W roku 1648 wydaje książeczkę *O nabożeństwie do Najświętszego Serca Jezusa i Maryi*. W roku 1670 otrzymuje aprobatę teologów tekstów Mszy świętej i *oficjum* o Najświętszym Sercu Pana Jezusa.

Natomiast św. Małgorzata – pod wpływem nakazów, jakie otrzymała od samego Chrystusa, który chciał się za jej pośrednictwem posłużyć. Żyła ona w tym samym czasie, co św. Jan Eudes, jednak w zupełnym ukryciu w klasztorze w Paray-le Monial. 27 grudnia 1673 roku Małgorzacie podczas objawienia Jezus powiedział, że „gorące pragnienie miłości ze strony ludzi skłoniło Go do objawienia nam swego Serca ze wszystkimi jego

bogactwami miłości, miłosierdzia, łaski, świętości i zbawienia, aby tych wszystkich, którzy według możliwości oddawać Mu będą hołd i szerzyć Jego cześć, miłość i chwałę, hojnie obdarzył tymi skarbami Serca. W odpowiedzi na liczne prośby z różnych diecezji i krajów świata katolickiego, papież Pius IX w 1856 roku ustanowił uroczystość Najświętszego Serca dla całego Kościoła, z własnym formularzem mszalnym i brewiarzowym. Natomiast w setną rocznicę tego wydarzenia Pius XII wydał encyklikę o kulcie Najświętszego Serca: *Haurietis aquas*, „*Będziecie czerpać z radością wody ze źródeł Zbawicieli*”, w której czytamy: „Jest naszym gorącym pragnieniem, aby kult Najświętszego Serca Jezusowego stał się sztandarem jedności, zbawienia i pokoju dla wszystkich chrześcijan. Zadaniem tego kultu jest przypomnieć nam akt najwyższej miłości, w której Zbawiciel wydał wszystkie bogactwa swego Serca, by zostać z nami aż do końca wieków”.

Podobnie Paweł VI w liście apostolskim z 1965 r. wyraził pragnienie, aby kult Serca Bożego coraz bardziej się rozwijał jako wzniosła i autentyczna pobożność, jakiej od wiernych domaga się Sobór Watykański II. Papież wyraził gorące pragnienie, aby Najświęstszemu Sercu Jezusowemu oddawano należną cześć przez przyjmowanie Komunii świętej wynagradzającą.

Nabożeństwo do Najświętszego Serca Jezusowego skłania również do aktów pokutnych za grzechy innych. Kto miłuje Boże Serce, ten będzie starał się temuż Sercu wynagradzać za grzechy braci. Tak, więc nabożeństwo to budzi także świadomość i odpowiedzialność społeczną. Nabożeństwo do Serca Jezusowego nagli do naśladowania cnót tego Serca - a przede wszystkim miłości we wszelkich jej przejawach. Mamy również inne formy czci Najświętszego Serca Pana Jezusa.

Istnieją konkretne pobożne praktyki ku czci Serca Jezusowego, ***Godzina święta***, która wywodzi się od wspomnianej św. Małgorzaty. Pan Jezus dał jej także obietnicę, że kto przez ***dzieńdziesiąt pierwszych piątków*** przystąpi do Komunii św. i ofiaruje ją jako wynagrodzenie za grzechy własne i rodzaju ludzkiego, temu Boże Serce zapewni miłosierdzie w chwili śmierci, że nie umrze bez Jego łaski. Praktyka ta przyczyniła się do spopularyzowania zwyczaju częstej Komunii świętej.

Pierwsze ***litanie*** do Najświętszego Serca Jezusowego powstały w XVII wieku. Obecna pochodzi z wieku XIX. Jej początek miał miejsce w klasztorze sióstr francuskich wizytek. Zatwierdził ją do odmawiania publicznego papież Leon XIII 2 kwietnia 1889 roku. On też dołączył do Litanii ***akt poświęcenia rodzaju ludzkiego Najświęstszemu Sercu Jezusowemu***. Papież Pius XI dodał ***akt Wynagrodzenia Sercu Jezusowemu***, który nakazał odmawiać co roku w uroczystość Serca Jezusowego.

Marek Piwoński

Stowarzyszenie „Króluj nam Chryste”

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE CZŁONKÓW STOWARZYSZENIA „KRÓLUJ NAM CHRYSTE”

**Dnia 16 czerwca w naszej kaplicy o godz. 15:00 odbędzie się ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE
CZŁONKÓW STOWARZYSZENIA
„KRÓLUJ NAM CHRYSTE”.**

Zapraszamy wszystkich członków stowarzyszenia, a także osoby pragnące zasilić nasze szeregi, chętne do poświęcenia swojego wolnego czasu na rzecz działań w naszej wspólnocie parafialnej.

Porządek dzienny zwyczajnego walnego zgromadzenia:

1. Otwarcie zebrania i wybranie przewodniczącego oraz sekretarza zwyczajnego walnego zgromadzenia
2. Przedstawienie sprawozdania finansowego i merytorycznego za 2011 rok.
3. Podjęcie uchwał w sprawie zatwierdzenia sprawozdania finansowego za 2011 rok.
4. Podjęcie uchwał w przedmiocie udzielenia absolutorium członkom zarządu z wykonania obowiązków w 2011 roku.
5. Wolne wnioski.

20 MAJA - I UROCZYSTA KOMUNIA ŚWIĘTA DZIECI Z NASZEJ PARAFII

Wieści z budowy

Bóg zapłać za wszystkie ofiary, jakie wpłynęły na budowę kościoła w miesiącu kwietniu. W zbiorce po rodzinach zebrano 11.715 zł.

W parafii Matki Kościoła zebrano 1.756 zł.

Od czerwca do maja

Czas niejednokrotnie zaciera w nas pamięć o rzeczach które dokonaliśmy, dlatego przedstawię w krótkiej retrospekcji zmiany jakie zaszły na placu budowy w ciągu minionego roku.

Byśmy mogli „poczuć smak” przyszłej świątyni Ks. Proboszcz podjął decyzję o wylaniu płyty betonowej wewnątrz kościoła. Umożliwiło to nam odprawienie pierwszej Mszy Świętej w murach budującej się świątyni. Liczba wiernych zgromadzona podczas uroczystości Bożego Ciała, unaoczniała nam wielkość i rozmiar budowli, którą wszyscy stawiamy na chwałę Jezusa Chrystusa, Króla Wszechświata.

Jako odniesienie można podać przykład budującego się kościoła w Łebie, który wg doniesień prasowych jest uznawany za „ogromny” i ma 850 m². Bliższym i bardziej czytelnym porównaniem będzie par. św. Józefa w Tczewie, której powierzchnia użytkowa wynosi 1300 m². Nasza świątynia plasuje się pomiędzy i zamyka liczbą 1100 m², co sprawia, że na dzień dzisiej-

szy jest największym budowanym kościołem naszej diecezji.

Wracając do opisu minionego roku, następnym etapem było uzupełnienie ścian między konstrukcją żelbetową i wylanie pierwszego wienca wokół murów. Jesienią wykonano II etap ścian osiągając docelową wysokość. Na przełomie roku kalendarzowego przy sprzyjającej aurze zaszalowano i wylano drugi wieniec betonowy, który ostatecznie zakończył realizację murów kościoła. Przed nadejściem siarczystych mrozów wylano zasadniczą część chóru muzycznego. Brakujące elementy: schody i balustrada wykonane zostaną w kolejnym etapie. Obecnie rozpoczęły się prace przy szalowaniu i wylewaniu ram konstrukcyjnych, w których zostaną umieszczone okna.

W domu parafialnym na parterze trwają prace instalacyjne, które wykonywane są systemem gospodarczym dzięki pomocy naszych parafian.

Gwidon

i INFORMACJE OGÓLNE I SPRAWY BIEŻĄCE

Intencja Żywego Różańca na miesiąc czerwiec

*O uwielbienie Najśw. Serca Pana Jezusa
i ład społeczny w Ojczyźnie*

Statystyka parafialna - kwiecień 2012 r.:

Sakramentu chrztu udzielono 7 dzieciom

W związek małżeński wstąpiły 2 pary

Do Pana odeszły 4 osoby

Msze Święte:

Niedziele i Święta: 7.00, 8.30, 10.00, 11.30, 13.00, 18.00

Święta „zniesione”: 7.00, 10.00, 16.00, 18.00

Dni powszednie: 7.00, 18.00

Biurowie parafialne czynne:

od poniedziałku do piątku rano-bezpośrednio po Mszy Św. oraz od 17.00 do 17.45.

Mój Chrystus

Miesięcznik parafii Jezusa Chrystusa,
Króla Wszechświata w Tczewie

**Parafia p. w. Jezusa Chrystusa, Króla Wszechświata
83-110 Tczew**

ul. Jodłowa 15; www.chk.tcz.pl

Tel. 58 5338929 Ks. Proboszcz **Janusz Gojke**

Tel. 58 5325925 Ks. Wikariusz **Adam Muszkiewicz**

Konto Parafialne: 09 1020 1909 0000 3102 0073 2925

Wydawca: Stowarzyszenie „Króluj nam Chryste” na rzecz budowy Kościoła p.w. Jezusa Chrystusa,
Króla Wszechświata w Tczewie

Skład i druk: Zakłady Graficzne Tczew, tel. 58 531-57-30